

[Henry Christensen.]

bestemmelse i tjenestemandsløven, hvorefter skatterne udgik af pristallet. Men der var altså sket et eller andet mærkeligt. Først den allersidste dag i plenarmødet — ikke i udvalget, men i plenarmødet — blev der lejlighed til en videre drøftelse; men nu var det forslag, vi havde arbejdet med, helt væk, borte med blæsten; alt det nye var taget ud, og i den da fremlagte korrektur til den endelige betænkning var altså uden nogen som helst forhandling eller begrundelse det udarbejdede forslag blevet taget ud og alt det gamle sat ind.

Jeg spørger endnu en gang: hvad var der sket? Jeg spørger den højtærede finansminister: ved den højtærede minister noget som helst herom? Var forklaringen de i mellemtiden indgåede overenskomster på det private arbejdsmarked? Var der kommet besked fra formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, eller hvad? Finder den højtærede finansminister, at der på denne baggrund er vist rimelig hensyntagen over for venstres repræsentanter, der altså havde udvist en betydelig forhandlingsvilje også på disse områder?

Hvad går den højtærede finansministers argumentation i fremsættelsestalen så ud på? Man kan ikke, siger den højtærede finansminister, indføre et særpristal for tjenestemændene. Det havde vi dog altså haft fra 1919 til 1946, altså f. eks. i alle årene under den socialdemokratisk-radikale regering. Videre argumenteres der på den måde, at da der nylig er sluttet overenskomster mellem det private arbejdsmarkeds parter, så kan der ikke gribes ind nu heroverfor og følgelig heller intet ændres over for tjenestemændene; det må vente. Men, føjer finansministeren til, det er for øvrigt tvivlsomt, om man ved fremtidige overenskomster kan få et andet pristal end det, parterne er blevet enige om, og, forstår man, så har tjenestemændene bare at indrette sig herefter.

Hvad er egentlig den dybere mening hermed? Hvorfor har vi i kommissionen skullet foretage det betydelige arbejde med undersøgelse af reguleringsgrundlaget, når det endelige resultat blot er, at finansministeren eller andre giver besked om, at kommissionen kan rende og hoppe? Det, der er aftalt mellem arbejdere og arbejdsgivere,

har uden videre at gælde også for det område, kommissionen har forhandlet om, og som lovgivningsmagten har den direkte indflydelse på. Her er da vist egentlig et område, hvor den højtærede økonomiminister med sin tidligere så velkendte interesse for folkestyrets tarv og sundhed havde al mulig anledning til at gribe ind. Jeg tror altså ikke, at man har varetaget hverken tjenestemændenes eller samfundets sande interesser ved den indtagne holdning.

Jeg vil gerne have lov til at citere et par udtalelser om disse problemer. Formanden for Tjenestemændenes Centralorganisation II, M. S. Lyngesen, siger således på et møde i Århus, en udtalelse, der er refereret i bladet Fællesrådet i december 1957, om skatternes indregning i pristallet:

„Det, jeg især hæfter mig ved, er, at folketinget gang på gang pålægger befolkningen byrder, der bliver holdt uden for pristallet. Når et pristal ikke bliver respekteret, er det efter min mening ikke værd at holde på.“

Dette siger formanden for den ene af de to store tjenestemandsgesandtsorganisationer, og når den høje regering nu argumenterer med, at man fortsat vil holde enkelte afgifter uden for pristallet, er det så ikke at gøre tjenestemændene interesseret i på forhånd at lægge op til at gå direkte mod deres her formulerede synspunkter?

Og hvad sagde den højtærede finansminister her i tinget for mindre end et år siden, den 11. juni 1957 — Folketings-tidende 1956-57, 2. samling, sp. 34 —:

„Op til 1946 reguleredes tjenestemandslønningerne efter et såkaldt udgiftstal, der bl. a. ikke medtog de direkte skatter. Jeg har forstået, at tjenestemændene vil overveje at vende tilbage til en sådan ordning. Den rejser dog det særlige spørgsmål, om det er heldigt således ved pristalsberegningen at stille direkte og indirekte skatter forskelligt.“

Den højtærede finansminister var dengang positivt indstillet over for den tekniske mulighed af at holde også de indirekte skatter uden for pristalsberegningen. Det viste sig, at ministeren i høj grad havde ret, således som jeg nævnte det før. Det fremgår tydeligt af et af de bilag, som på venstres foranledning er optaget i